

SREČANJE S KAMIŠIBAJEM

V lanskem letu sem se srečala s kamišibajem. Kamišibaj izhaja iz Japonske in je že zelo stara umetnost. Beseda kamišibaj je sestavljena iz dveh besed, ki pomenita »kami« – papir, »šibaj« – gledališče. Gre torej za papirnato gledališče oz. za pripovedovanje zgodb ob slikah. Pripovedovalcu takih zgod pravimo kamišibajkar, tako bi lahko rekli, da sem bila tudi jaz že kamišibajkarka.

Za pripovedovanje ob zgodbah kamišibajkar potrebuje BUTAJ. To je lesen oder podoben televizijskemu ekranu, lahko pa ga naredimo tudi iz papirja.

Kamišibaj združuje več vej umetnosti, saj gre za likovno umetnost in tudi umetnost pripovedovanja zgodb. Uporabimo lahko različne tehnike: lahko narišemo, fotografiramo, uporabljamo različne materiale, lepimo kolaž.

Kamišibajkari na Japonskem so imeli butaj na kolesu in se vozili iz kraja v kraj, da so lahko pripovedovali zgodbe. Vedno so pripovedovali tri zgodbe: eno romantično za dekleta, eno junaško za fante in eno smešno za razvedrilo. V resnici so kamišibajkari prodajali bonbone, zgodba pa je bila samo za povrh. Kamišibajkari nikoli niso končali svojih zgodb, ampak ko je bilo najbolj napeto, so pospravili in se odpeljali naprej, tako so jih gledalci naslednjič nestrpno pričakali. Zanimivo pa je bilo tudi to, da so kamišibajkarji opozarjali nase z udarjanjem s posebnimi palčkami eno ob drugo in z glasnim kričanjem: »Kamišibaj!« privabljali občinstvo.

Kamišibaj lahko uporabljamo za predstavitve in govorne nastope, sama sem z njim predstavila domače branje in predstavitev za angleščino.

Brina Cedilnik, 6. a